

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 grudnia 2018 roku w sprawie z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w G. przeciwko M. R. o zapłatę, Sąd Rejonowy w Zgierzu oddalił powództwo.

Apelację od tego rozstrzygnięcia złożył powód zaskarżając wyrok w części tj. w jakiej Sąd Rejonowy oddalił powództwo co do kwoty 6318,92 zł z odsetkami, która wynikała z drugiej zawartej między stronami umowy pożyczki z dnia 15 grudnia 2016 r. i zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 476 kc w zw. z art. 456 kc poprzez brak zastosowania powyższych przepisów i nie zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda przynajmniej części roszczenia tytułem wymagalnych już rat pożyczki, gdzie zgodnie z § 3 ust. 1 umowy pożyczki została ona udzielona na okres od dnia 15 grudnia 2016 r. do dnia 22 czerwca 2019 r., a co za tym idzie na dzień wydania wyroku tj. 6 grudnia 2018 r. pożyczka była wymagalna co do 23 rat pożyczki, a na dzień wniesienia apelacji wymagalnych jest już 25 rat.

W związku z tym skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 6318,92 złote wraz z odsetkami, a nadto zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja powoda nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym i z tego względu zgodnie z przepisem art. 505¹³ § 2 k.p.c., jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku tego sądu powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Sytuacja opisana w cytowanym przepisie miała miejsce w rozpoznawanej sprawie, bowiem Sąd Okręgowy, po dokonaniu analizy stanu faktycznego sprawy, przyjmuje za własne ustalenia Sądu I instancji stanowiące podstawę faktyczną rozstrzygnięcia przyjętego w zaskarżonym wyroku.

Wbrew zapatrywaniom apelującego, zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego. W ocenie Sądu odwoławczego Sąd I instancji w sposób właściwy zastosował również odpowiednie przepisy prawne do stanu faktycznego niniejszej sprawy.

Przechodząc do oceny podniesionego w apelacji zarzutu wskazać należy, iż nie jest on trafny. Skarżący zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 476 kc w zw. z art. 456 kc poprzez brak zastosowania powyższych przepisów i nie zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda przynajmniej części roszczenia tytułem wymagalnych już rat pożyczki. Jednocześnie skarżący nie zakwestionował dokonanych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych co do drugiej pożyczki udzielonej w dniu 15 grudnia 2016 r. Oznacza to, że pozwana nie otrzymała od powoda skutecznego wypowiedzenia tej pożyczki, jak również wezwania do spłaty zadłużenia. Powód w toku procesu opartego na twierdzeniu faktycznym, że pozwana po dokonaniu wypowiedzenia pożyczki nie spłaciła wymagalnego zadłużenia, nie zmienił roszczenia w zakresie jego podstawy faktycznej. Dlatego nie może uczynić skutecznie zarzutu Sądowi I instancji, że ten nie dokonał samodzielnie wyliczenia, ile zaległych rat pożyczki winna jest pozwana, bo nie takie było zgłoszone żądanie.

Jeśli idzie o zarzut naruszenia przepisów art. 476 kc w zw. z art. 456 kc to jest on o tyle niezrozumiały, że art. 456 kc stanowi, że jeżeli strony zastrzegły w umowie, iż spełnienie świadczenia następować będzie częściami w ciągu określonego czasu, ale nie ustaliły wielkości poszczególnych świadczeń częściowych albo terminów, w których ma nastąpić spełnienie każdego z tych świadczeń, wierzyciel może przez oświadczenie, złożone dłużnikowi w czasie właściwym, ustalić zarówno wielkość poszczególnych świadczeń częściowych, jak i termin spełnienia każdego z nich, jednakże powinien uwzględnić możliwości dłużnika oraz sposób spełnienia świadczenia. Tymczasem w rozpoznawanej sprawie wielkość poszczególnych świadczeń częściowych była ustalona w harmonogramie spłat, a

z niekwestionowanych ustaleń Sądu Rejonowego wynika, że pozwana nie została skutecznie wezwana do spłaty. Natomiast nie ma wątpliwości, że pozwana nie regulując wpłat zgodnie z umową pozostawała w opóźnieniu / art. 476 kc/ jednak to na powodzie ciążył obowiązek wskazania w jakiej wysokości i na jakiej podstawie dochodzi roszczenia, czego nie uczynił.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 kpc, orzekł jak w wyroku.